

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **D. K.**,
skazanego za czyn z art. 200 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 12 kwietnia 2024 r.,
w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie
z dnia 24 listopada 2022 r., II Ka 251/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowie
z dnia 20 grudnia 2021 r., II K 857/20,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego D. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 20 grudnia 2021 r., II K 857/20, D. K. został uznany za winnego czynu z art. 202 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I); czynu z art. 202 § 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za który wymierzono

mu karę roku pozbawienia wolności (pkt II); czynu z art. 202 § 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności (pkt III); czynu z art. 200 § 3 k.k. i art. 202 § 4a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności (pkt IV); czynu z art. 200 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt V). Kary jednostkowe zostały połączone i jako karę łączną wymierzono D. K. karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VI). Sąd Rejonowy orzekł wobec D. K. również środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania się do niej (pkt VII), jak również w postaci zakazu zajmowania stanowisk i wykonywania działalności związanej z opieką i wychowywaniem małoletnich (pkt VIII), orzekł także w stosunku do oskarżonego środek zabezpieczający w postaci terapii (pkt IX) oraz rozstrzygnął o kosztach procesu (pkt X).

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżył go w zakresie czynów przypisanych w punktach od I do IV co do kary, a w zakresie czynu przypisanego w punkcie V co do winy. Skarżący zarzucił:

„I. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie postępowania, a także całkowicie dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, oraz:

- uznanie depozycji małoletniej pokrzywdzonej za wiarygodne, podczas gdy są one niespójne, chaotyczne, mało precyzyjne, a nadto nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym zalegającym w aktach sprawy,
- uznanie depozycji S. Ł. za wiarygodne, zgodne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego w zakresie w jakim deponowała o zdarzeniu zarzucanym oskarżonemu w punkcie V aktu oskarżenia, podczas gdy deponowała ona jedynie ze słyszenia,
- pominięcie przy konstruowaniu stanu faktycznego sprawy wypowiedzi świadka T. Ł. jednoznacznie zaprzeczającej twierdzeniom małoletniej pokrzywdzonej, aby miał on widzieć wiadomość od oskarżonego dotyczącą połączenia telefonicznego

podczas kąpieli, a nadto w zakresie w jakim wskazywał on na brak jakichkolwiek zmian w zachowaniu pokrzywdzonej,

- pominięcie przy konstruowaniu stanu faktycznego sprawy opinii sądowo-psychologicznej dotyczącej małoletniej pokrzywdzonej w zakresie w jakim wskazywała ona na rozbieżności i zniekształcenia w depozycjach małoletniej, brak ujawnienia przez nią objawów pourazowych oraz cech osoby krzywdzonej psychicznie czy fizycznie ani molestowanej seksualnie, ujawnienia przez badaną podatności na sugestię, a nadto brak odniesienia do kluczowego fragmentu opinii w jakim biegła wprost wskazała, że relację małoletniej można uznać za wiarygodną jedynie w tych aspektach, *które znajdują potwierdzenie w aktach sprawy, tj. tego, że istotnie wysyłała D. K. swoje roznegliżowane zdjęcia (...)*,

- uznanie wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne w zakresie w jakim negował on popełnienie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu polegającego na tym, iż w bliżej nieokreślonym dniu 2019 roku w T. dopuścił się innej czynności seksualnej wobec M. Ł. mającej poniżej lat 15, a polegającej na dotykaniu jej piersi i okolic krocza, podczas gdy wyjaśnienia te są szczere i zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego,

2. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, takich jak przytoczona wyżej opinia sądowo-psychologiczna małoletniej w zakresie ujawniającym wątpliwości co do wiarygodności jej depozycji w części w jakiej nie znajdują one potwierdzenia w materiale dowodowym, a nadto poprzez fragmentaryczną ocenę okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, w szczególności wniosków płynących z zeznań świadków, świadczących o braku zmiany w zachowaniu i usposobieniu pokrzywdzonej na przestrzeni lat, brak ujawnienia przez nią objawów pourazowych oraz cech osoby krzywdzonej psychicznie czy fizycznie ani molestowanej seksualnie,

3. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegający na rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, poprzez uznanie, iż oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia tezy

wprost przeciwnej, albowiem z jego całokształtu wynikają istotne dla rozstrzygnięcia sprawy wątpliwości dotyczące stanu faktycznego,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść – będący konsekwencją wskazanych wyżej uchybień – polegający na wadliwym przyjęciu, że:

- oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia, podczas gdy materiał dowodowy zalegający w aktach sprawy, ze względów wskazanych powyżej i omówionych w treści uzasadnienia niniejszego środka odwoławczego, nie pozwala na poczynienie takich twierdzeń,
- na skutek zarzucanych oskarżonemu czynów nastąpiły ujemne następstwa w postaci zagrożenia dla prawidłowego, dalszego rozwoju psychicznego i moralnego M. Ł. , podczas gdy zarówno z depozycji świadków jak i z opinii sądowo-psychologicznej jednoznacznie wynika, iż nie ujawnia ona objawów pourazowych oraz cech osoby krzywdzonej psychicznie czy fizycznie ani molestowanej seksualnie,

III. rażącą niewspółmierność kar jednostkowych orzeczonych względem oskarżonego za czyny zarzucane mu w punktach I-IV aktu oskarżenia oraz kary łącznej, a nadto środków karnych, wynikającą z nieuwzględnienia w należyty sposób dyrektyw sądowego wymiaru kary i środków karnych, młodego wieku oskarżonego, zachowania po popełnieniu czynów w tym wyrażonej skruchy, przyznania się do popełnienia czynów, a także nadmiernego uwzględnienia wymogów wynikających z zasady prewencji ogólnej i nieuwzględnienia w odpowiedni sposób wymogów wynikających z zasady prewencji szczególnej”.

Skarżący wniósł o:

„a) zmianę zaskarżonego wyroku:

- w punktach I-IV oraz w punkcie VI poprzez wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych za czyny zarzucane mu w punktach I-IV aktu oskarżenia w możliwie najłagodniejszym wymiarze, przy zastosowaniu przepisu art. 37b k.k., tj. kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 6 miesięcy oraz kary ograniczenia wolności do lat 2 oraz wymierzenie kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji,

- w punkcie V poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia,
- b) uchylenie punktu VII, VIII i IX zaskarżonego wyroku,
- c) zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania przed Sądem II instancji”.

Sąd Okręgowy w Tarnowie wyrokiem z dnia 24 listopada 2022 r., II Ka 251/22, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżył go w części, w jakiej utrzymano wyrok Sądu I instancji w mocy w punkcie V, a nadto w zakresie w jakim utrzymano w mocy rozstrzygnięcia akcesoryjne Sądu I Instancji zawarte w punktach VI, VII, VIII i IX wyroku Sądu I instancji. Skarżący zarzucił „rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przeprowadzenie w sposób nieprawidłowy kontroli odwoławczej polegającej na uznaniu za słuszną dowolnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji i akceptacji orzekania przez ten Sąd na podstawie niepełnego materiału dowodowego i z pominięciem przy ocenie materiału dowodowego istotnych dowodów w sprawie, z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów i zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co objawiło się w:

- przyjęciu, że Sąd I instancji słusznie uznał depozycje małoletniej pokrzywdzonej za wiarygodne, podczas gdy są one niespójne, chaotyczne, mało precyzyjne, a nadto nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym zalegającym w aktach sprawy,
- zbagatelizowaniu przez Sąd II instancji w ramach kontroli instancyjnej pominięcia przez Sąd I instancji przy ocenie wiarygodności depozycji małoletniej pokrzywdzonej wypowiedzi świadka T. Ł. jednoznacznie zaprzeczającej jej twierdzeniom, aby miał on widzieć wiadomość od oskarżonego dotyczącą połączenia telefonicznego podczas kąpieli, a nadto w zakresie w jakim wskazywał on na brak jakichkolwiek zmian w zachowaniu pokrzywdzonej,

- pominięciu przy ocenie materiału dowodowego sprawy, w szczególności zaś zeznań małoletniej pokrzywdzonej, treści i wniosków opinii sądowo-psychologicznej dotyczącej małoletniej pokrzywdzonej w zakresie w jakim wskazywała ona na rozbieżności i zniekształcenia w depozycjach małoletniej, brak ujawnienia przez nią objawów pourazowych oraz cech osoby krzywdzonej psychicznie czy fizycznie ani molestowanej seksualnie, ujawnienia przez badaną podatności na sugestię, a nadto braku odniesienia do kluczowego fragmentu opinii w jakim biegła wprost wskazała, że relację małoletniej można uznać za wiarygodną jedynie w tych aspektach, *które znajdują potwierdzenie w aktach sprawy, tj. tego, że istotnie wysyłała D. K. swoje roznegliżowane zdjęcia (...)*,

- przyjęciu, że Sąd I instancji słusznie uznał wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne w zakresie w jakim negował on popełnienie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu polegającego na tym, iż w bliżej nieokreślonym dniu 2019 roku w T. dopuścił się innej czynności seksualnej wobec M. Ł. mającej poniżej lat 15, a polegającej na dotykaniu jej piersi i okolic krocza, podczas gdy wyjaśnienia te są szczerze i zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego,

2. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez niedostrzeżenie przez Sąd II instancji niedostatecznego uwzględnienia przez Sąd I instancji okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, takich jak przytoczona wyżej opinia sądowo-psychologiczna małoletniej w zakresie ujawniającym wątpliwości co do wiarygodności jej depozycji w części w jakiej nie znajdują one potwierdzenia w materiale dowodowym, a nadto zeznania świadków deponujących w sprawie, świadczące o braku zmiany w zachowaniu i usposobieniu pokrzywdzonej na przestrzeni lat, braku ujawnienia przez nią objawów pourazowych oraz cech osoby krzywdzonej psychicznie czy fizycznie ani molestowanej seksualnie”.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części w jakiej utrzymano wyrok Sądu I instancji w mocy w punkcie V, a nadto w zakresie w jakim utrzymano w mocy rozstrzygnięcia akcesoryjne Sądu I instancji zawarte w punktach VI, VII, VIII i IX wyroku Sądu I instancji i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym właściwemu Sądowi.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co umożliwiło jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Oba zarzuty kasacji dotyczą nierzetelnej kontroli odwoławczej w zakresie znaczenia dla sprawy i oceny dowodów – przede wszystkim zeznań pokrzywdzonej, ocenianych przez pryzmat opinii psychologicznej, a także dowodów mających potwierdzać wiarygodność pokrzywdzonej oraz wyjaśnień skazanego. Zarzuty te nie zasługują na uwzględnienie. Sąd odwoławczy sporządził konkretne, szczegółowe uzasadnienie wyroku, wypowiadając się rzetelnie co do wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, także w kontekście wniosków opinii biegłej, analizując nie tylko treść jej zeznań, ale także zachowanie podczas przesłuchania, oceniając możliwość czynienia na podstawie tych zeznań ustaleń faktycznych także w tej części, w której nie znajdują one potwierdzenia w innych dowodach. Sąd Okręgowy odniósł się rzeczowo do wszystkich zarzutów sformułowanych w apelacji. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku oraz akt sprawy, w tym zwłaszcza szczegółowej i obszernej opinii biegłej psycholog, pozwalają na zajęcie stanowiska, że nie doszło w tej sprawie do rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., wyznaczającego standard rzetelnej kontroli odwoławczej.

Ma rację Sąd odwoławczy stając na stanowisku, że opinia psychologiczna jest podstawowym dowodem pozwalającym na weryfikację zeznań małoletniej pokrzywdzonej (opinia k. 703-712 teczki osobowej). Sposób dokonania przez Sąd Okręgowy kontroli oceny tej opinii przeprowadzonej przez Sąd I instancji nie budzi zastrzeżeń Sądu Najwyższego. Rzeczywiście z treści rzeczzonej opinii oraz jej wniosków wynika, że pokrzywdzona posiada zdolności do postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania postrzeżeń na poziomie adekwatnym do wieku. Jest zdolna do prawidłowego relacjonowania kluczowych aspektów zdarzeń, których była świadkiem. Nie ma tendencji do konfabulacji ani celowego fałszowania rzeczywistości. Jej zeznania nie jawią się jako nadmiernie wypracowane. Jednocześnie biegła zaznacza, że ewentualne zniekształcenia w relacji wynikają przede wszystkim z faktu, że małoletnia odczuwa wstyd w związku ze zdarzeniami

będącymi przedmiotem postępowania. W swoim opisie zdarzeń może zatem pomijać informacje dotyczące własnej motywacji oraz swoich działań, nie ujawniać tych informacji, które w jej ocenie mogą o niej świadczyć negatywnie. Ze względu na poczucie wstydu oraz być może obawę przed reakcją otoczenia, małoletnia przedstawia przedmiotowe zdarzenia jako mało istotne i minimalizuje ich znaczenie.

Sąd odwoławczy nie poprzestał jedynie na kontroli oceny opinii biegłej psycholog, ale wyraźnie wskazał, że wnioski biegłej korespondują z przebiegiem przesłuchania, uwidocznionym na nagraniu (płyta CD k. 692 teczki osobowej) i spisany w protokole (k. 690 teczki osobowej). Przede wszystkim początkowo pokrzywdzona negowała w ogóle fakt jakichkolwiek swoich działań dotyczących sfery intymnej, w tym negowała wysyłanie roznegliżowanych zdjęć. Dopiero po ujawnieniu informacji, że zdjęcia te zostały zabezpieczone i mogą zostać jej okazane, pokrzywdzona zaczęła się do nich odnosić, a także opowiedziała o zachowaniu skazanego polegającym na dotykaniu jej biustu bezpośrednio pod ubraniem, a także okolic krocza, przez ubranie, podczas „gilgotania”. Sąd odwoławczy trafnie wskazuje, że relacja dotycząca molestowania seksualnego, jakkolwiek nieusystematyzowana, zasługuje na wiarę, jest stanowcza, konkretna. Pokrzywdzona spójnie, opowiadając kilkukrotnie o zachowaniach skazanego (podczas tego samego przesłuchania), każdorazowo opisuje je w ten sam sposób, jako podejmowanie takich samych czynności, prawidłowo umiejscawia je w czasie. Jednocześnie pokrzywdzona nie obciąża skazanego nadmiernie, np. neguje fakt, aby miał ją dotykać w okolicy krocza bez ubrania oraz neguje, żeby miał stosować w tym celu jakąkolwiek przemoc lub groźbę. Słuszne jest stanowisko Sądu odwoławczego, że nawet jeśli pokrzywdzona ukrywała swoją motywację, tj. nie miała nic przeciwko kontaktom seksualnym ze skazanym, to taka okoliczność jest irrelevantna z punktu widzenia odpowiedzialności za czyn z art. 200 § 1 k.k. Należy przypomnieć, że ustawodawca przyjął założenie o braku możliwości wyrażenia karnoprawnie skutecznej zgody w sferze życia seksualnego przez osobę, która nie ukończyła 15. roku życia. Regulacja art. 200 § 1 k.k. przewiduje zatem regułę, zgodnie z którą w każdym przypadku zachowanie polegające na obcowaniu płciowym z osobą poniżej 15 lat albo dopuszczaniu się innej czynności seksualnej

lub doprowadzaniu do poddania się takim czynnościom, albo do ich wykonania z osobą poniżej 15 lat, stanowi czyn zabroniony (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2021 r., II KK 490/21).

Sąd odwoławczy odniósł się także do argumentacji obrońcy wskazującej na niewiarygodność pokrzywdzonej, która miała wynikać z tego, że nie stwierdzono u niej cech osoby skrzywdzonej oraz że nie wyraża ona lęku wobec skazanego. Rację ma Sąd odwoławczy, że z tych okoliczności mierzy się opinia psychologiczna i rzetelnie je wyjaśnia. Biegła tłumaczy brak tej niechęci, wskazuje, że małoletnia podtrzymywała kontakt ze skazanym z uwagi na to, że był on dla niej gratyfikujący, skazany komplementował ją, spełniał jej prośby, pomagał osiągać konkretne cele. Co do braku cech ofiary przestępstwa seksualnego to biegła wyraźnie zaznacza, że nie ma pewności czy cechy te nie objawią się w przyszłości, ponieważ kwestia następstw wykorzystywania seksualnego jest złożona, a część z nich może pojawić się po wielu latach.

Nie ma też racji obrońca, że w świetle opinii biegłej można obdarzyć wiarą zeznania pokrzywdzonej wyłącznie w tym zakresie, w którym znajdują potwierdzenie w innych dowodach. Jest to fragment opinii wyrwany z szerszej wypowiedzi. Biegła napisała bowiem następująco: „relację małoletniej można uznać za wiarygodną pod względem psychologicznym w kluczowych aspektach, w szczególności tych, które znajdują potwierdzenie w aktach sprawy, tj. tego, że istotnie wysyłała D. K. swoje roznegliżowane zdjęcia, natomiast aspekty szczegółowe dotyczące tego jaka była jej motywacja i jakiego rodzaju relacja ich łączyła, z jakich powodów zrywała i odnawiała kontakt z nim mogą zawierać zniekształcenia, bowiem małoletnia skłonna jest przedstawiać siebie w sposób wyidealizowany, odczuwa wstyd w związku z zaistniałą sprawą i może pomijać część informacji na temat przedmiotowych zdarzeń, w szczególności tych, które postrzega jako świadczące o niej w sposób niekorzystny. Tendencja ta nie jest jednak spowodowana chęcią fałszowania rzeczywistości, wynika ze wstydu i niechęci przed ujawnieniem informacji na temat własnego funkcjonowania w sferze intymnej, prawdopodobnie również obawy przed oceną społeczną” (k. 709-710). Z tego fragmentu nie wynika, że informacje przekazywane przez małoletnią w zakresie czynu kwalifikowanego z art. 200 § 1 k.k. były nieprawdziwe lub że nie

spełniają kryteriów psychologicznej wiarygodności. Mowa tam wyłącznie o tym, że elementy związane ze sferą motywacyjną małoletniej mogły w jej relacjach zostać zniekształcone z uwagi na wstyd i obawę przed oceną innych. Wobec argumentacji zawartej w kasacji trzeba też zauważyć, że Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji, iż zeznania pokrzywdzonej wspiera treść wiadomości tekstowych pomiędzy skazanym a pokrzywdzoną, w których pada ze strony skazanego propozycja „zabawy w lekarza” i zbadania jej części ciała. Słusznie Sąd Okręgowy ocenia, że treść tych wiadomości nie może mieć charakteru przesądzającego sprawstwo oskarżonego, ale wraz z treścią opinii sądowej z zakresu psychiatrii, psychologii i seksuologii dotyczącej ówczesnego oskarżonego, wpiera zeznania małoletniej.

W jednym z punktów zarzutu pierwszego skarżący podnosi, że możliwość zaakceptowania zeznań pokrzywdzonej jako wiarygodnych była wykluczona z uwagi na sprzeczność jej zeznań z zeznaniami jej ojca, T. Ł. . Podobny zarzut został podniesiony w apelacji, a Sąd Okręgowy należycie się do niego odniósł (s. 6 uzasadnienia). Rzeczywiście pokrzywdzona zeznała, że była taka sytuacja, gdy jej ojciec miał widzieć wiadomość od skazanego, dotyczącą rozmowy video podczas kąpieli (k. 681v teczki osobowej), czemu jej ojciec zaprzeczył (k. 1218). Ten jeden element nie zmienia jednak wniosków, że co do zasadniczych kwestii zeznania pokrzywdzonej należało obdarzyć wiarą, a Sąd odwoławczy nie naruszył rażąco prawa akceptując taką ich ocenę dokonaną przez Sąd I instancji. Zwłaszcza, że z relacji T. Ł. wynikają elementy spójne z zeznaniami pokrzywdzonej, tj. jej jednokrotnego zostania na noc u D. K. i wskazanie, że wymieniała ze skazanym zdjęcia. Z kolei matka pokrzywdzonej, S. Ł. , potwierdza, że córka została raz na noc u skazanego, potwierdza także, że córka mówiła o wysyłaniu zdjęć skazanemu, najpierw zaprzeczając, żeby miały one charakter erotyczny, a następnie to przyznając. Matka pokrzywdzonej potwierdza również, że córka zwierzyła jej się, że była jednorazowo dotykana po piersiach przez skazanego (oba przesłuchania rodziców pokrzywdzonej na rozprawie w dniu 7 grudnia 2021 r., k. 1218-1219). Dowody te wspierają wiarygodność pokrzywdzonej, co najmniej w zakresie spójnego z treścią jej zeznań relacjonowania zdarzeń osobom trzecim.

W uzasadnieniu kasacji obrońca powołuje się na niezastosowanie w tej sprawie reguły *in dubio pro reo*. Nie ma on jednak racji, że art. 5 § 2 k.p.k. powinien mieć w tej sprawie zastosowanie. Sąd odwoławczy zajmuje trafne stanowisko, że tego typu wątpliwości w tej sprawie nie wystąpiły. Wątpliwości co do wiarygodności pokrzywdzonej czy sprzeczności jej wersji z wyjaśnieniami skazanego zostały rozstrzygnięte w postępowaniu dowodowym, na etapie oceny dowodów. Dla zasadności zarzutu obraży art. 5 § 2 k.p.k. nie wystarczy zaprezentowanie przez skarżącego własnych wątpliwości co do stanu dowodów, ale konieczne jest wykazanie, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 lutego 2024 r., V KK 543/23; z dnia 19 marca 2024 r., III KK 70/24). Tymczasem w tej sprawie Sąd odwoławczy stał na jasnym stanowisku, że tego typu wątpliwości nie dostrzegł.

Nie doszło także do rażącego naruszenia prawa poprzez zaakceptowanie oceny wyjaśnień skazanego jako niewiarygodnych. Sąd odwoławczy nie wypowiada się szczegółowo co do tych wyjaśnień, jednak już na wstępie uzasadnienia w punkcie 3. posłużono się formułą, zgodnie z którą Sąd Okręgowy akceptuje ocenę dowodów i ustalenia faktyczne Sądu I instancji. Ponadto, analizując szczegółowo wiarygodność zeznań pokrzywdzonej, w stosunku do których wyjaśnienia skazanego stoją w sprzeczności, Sąd odwoławczy wyraźnie daje wyraz temu, że akceptuje ich uznanie za niewiarygodne. Wypada przypomnieć, że na etapie postępowania przygotowawczego, w toku pierwszego przesłuchania, skazany podał, że „jeśli chodzi o M. Ł. to odmawiam odpowiedzi na jakiegokolwiek pytanie” (k. 673 teczki osobowej). W drugim przesłuchaniu odmówił składania wyjaśnień (k. 700 teczki osobowej). Co istotne, na rozprawie skazany przyznał się do wymiany zdjęć z pokrzywdzoną. Zaprzeczył jedynie dotykaniu jej po piersiach i kroczu. Wskazał, że zdjęcia były wysłane z inicjatywy pokrzywdzonej. Przyznał, że jego rozmowy z małoletnią na komunikatorze internetowym miały zabarwienie erotyczne. W kwestii czynu z art. 200 § 1 k.k. nie odniósł się konkretnie do sytuacji, o których mówiła pokrzywdzona, a jedynie negował fakt molestowania małoletniej – „nie było takiej sytuacji, abym kiedykolwiek dotykał M. w piersi i okolicie krocza”, „w żaden sposób nie nawiązałem kontaktu fizycznego z M. Ł. w

2019 r., ja tylko oglądam pornografię dziecięcą i tej granicy nie przekraczam” (k. 1168-1169). Jego wyjaśnienia stanowią zatem proste zaprzeczenie stawianym zarzutom i prawidłowo Sąd odwoławczy uznaje, że trafnie zostały one ocenione jako niewiarygodne i nie mogą przełamać ustaleń czynionych przede wszystkim w oparciu o zeznania pokrzywdzonej.

Podsumowując, Sąd odwoławczy nie dopuścił się rażącego naruszenia prawa w zakresie rzetelności kontroli odwoławczej, które miało istotny wpływ na treść wyroku. Wywody uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego oraz analiza akt sprawy prowadzą do wniosku, że zaakceptowanie oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, w tym zwłaszcza w zakresie oceny głównego dowodu – zeznań pokrzywdzonej, było prawidłowe. W takim wypadku kasację obrońcy należało oddalić jako oczywiście bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[J.J.]

[ms]